

Jiří Antonů - scénář

Pan Jiří Antonů se narodil sedmého června 1966 v Třebíči, ale už jako velmi malé dítě se s rodiči přestěhoval do Jihlavy, kde žije většinu svého života. Přestože brzy přišel o tatínka, na období dětství vzpomíná rád. Například na prázdniny, které trávil u babičky na vesnici.

Já jsem byl pokřtěnej, že jo, bratr taky, který je starší, a tak když jsme byli u té babičky, tak to bylo to nepříjemný, že žádný nedělní dívání na pohádky, ale prostě šup z postele a do kostela.

Takže vždycky to pro nás bylo to, jakože nemůžeme lenořit, ale musíme jít do kostela. V tom jsem byl vychovávanej.

Již v dětství bylo jasné, že jako chlapec z věřící rodiny, to nebude mít v komunistickém režimu jednoduché. Matka ho přihlásila na náboženství, ale to ho vyčleňovalo z kolektivu ostatních dětí.

Takže maminka, protože ten strýc poručík si to přál, mě přihlásila do náboženství. V první třídě ne, ale ve druhý jsem chodil do náboženství, a ne do pionýra a jiskřiček, jak se chodilo za socialismu.

Vlastně všichni do toho pionýra chodili, tak jste tam chtěli chodit taky.

Ani s jeho studiem na střední škole to nebylo vůbec jisté.

Paní učitelka přišla domlouvat mamince, že já jsem měl celkem dobré známky, kdybych chtěl pak pokračovat na střední škole, tak díky tomu puntu, že jste věřící a takový a nejste ten socialista, tak by se člověk nemusel dostat.

Na gymnázium nakonec nastoupil a během studia se postupně začal potkávat i s jinými názory a s jinou kulturou než tou oficiálně komunisty schvalovanou.

Když jsem na ten gympl chodil a byl jsem ve druháku, tak tenkrát nám učitel Krásenský, který tam tenkrát byl, říká: "Běžte na Mišíka, to je jeho poslední koncert.

Jsem celkem hrdý na to, že jsem v roce 83, 84 a 85, první tři ročníky folkových prázdnin v Telči zažil a byl jsem v tom týmu těch organizátorů. To byly takový ty nejhezčí věci, jako i když byl ten socialismus.

Během sametové revoluce roku 1989 se Jiří Antonů aktivně zapojil do dění v Jihlavě. Po zprávách o událostech v Praze se přidal ke studentům a občanům, kteří se spontánně scházeli u jihlavského gymnázia. Společně vyrazili do ulic.

A vím, že jsme pak prošli tou Křížovou, policajti chodili okolo, aby to hlídali, teďkom lidi některý na nás pokřikovali, některý spíš nám fandili, tleskali, některý se přidali a takhle jsme to obešli, to město.

Doba to byla bouřlivá a zdaleka ne všichni lidé věřili, že revoluce skončí úspěchem. Našla se i řada těch, kteří stáli na opačné straně. Členové KSČ a členové Lidových milic.

Oni stáli na Pávově v autobusech, měli ty samopaly a měli jet do Prahy střílet do těch studentů.

Ale nenašel se nikdo, kdo by ten rozkaz vydal, zaplat' Pánbůh za to.

V politice se pan Antonů angažoval i po sametové revoluci. Podporoval Občanské Fórum, později se stal členem ODS. Naposledy kandidoval za Fórum Jihlava, ale nebyl zvolen. O politiku se nepřestal zajímat. A jak vidí stav dnešní společnosti? Coby rozený optimista pan Antonů říká:

Máme teď tu možnost hospodařit sami se sebou. A jenom na každým z nás záleží, jak s tím naloží.